

terinen lige med Produktionen af Gist, for at nævne et Exempel. Jeg vil ikke fornærme Margarinen ved denne Sammenligning, jeg vil ogsaa gjerne sætte Brændevin i Stedet for Gist; thi det er jo en meget hæderlig Drik. (Ufbrydelse). Ja, jeg er nu ikke Totalafholdsmand, jeg kan godt tale Brændevinens Sag. Jeg siger altsaa: Lad os stille den lige med Brændevinsproduktionen — eller Sukkerfabrikationen — den er paa Grund af Toldoplynet sat under særlig streng Statskontrol — hvad skulde der saa være i Veien for at betragte Butterinefabrikanterne paa samme Maade som Sukkerfabrikanterne, Brændevinsbrænderne eller Apothekerne og stille dem under streng Statskontrol, saaledes, at Intet maatte produceres, og Intet maatte gaa ud af Fabrikken uden Oplysning, saa at man fik at vide, hvor det gik hen, hvor meget det var, og hvorledes det laves? Det vil koste Penge, vil man sige. Ja, det er ganske sandt, men jeg mener ogsaa, at Butterinefabrikanterne skulle betale, hvad det koster at sætte deres Fabrikation under Kontrol. Naar man ønsker at indføre en Næringsdrikt i et Land, der er farlig for vor økonomiske Fremtid og maasse sætter hele vor Vandbostands Fremtid økonomisk paa Spil, er det ikke for meget forlangt, at man selv skal betale Omkostningerne ved at forhindre en saadan Fare fra at gjøre Fortræd. Det var ikke urimeligt. Ganske vist vil man sige, at Butterinen vil blive dyrere end den Margariner, der nu produceres uden Kontrol, det tror jeg nu slet ikke. Den vil ganske sikkert ikke blive dyrere, jeg er fuldstændig overbevist om, naar jeg ser hen til de Ingredienser, der er i Margarinen, at ikke nogen Margarinerfabrikant kan tage nogen større Profit paa sine Varer, end den, de nuværende Margarinerfabrikanter tage; det tror jeg ikke er muligt. Dernæst er jeg ganske enig i, at i det Dieblit, man ikke forbød Indførselen, men kun lod den kontrollere, vilde de Herrer Fabrikanter være udsatte for en saa alvorlig Konkurrence, at de maatte gjøre deres Varer billigere. Det vil blive en Skat paa Margarinerfabrikationen; men var der nogen Ulykke i det? Naar man indfører noget Nyt, som for Gens Lands Fremtid er saa farligt, som Produktionen af Margariner er i Danmark, er det ikke for meget forlangt, at man betaler en Skat, navnlig naar denne Skat er fornøden, forat deres Smaafolk kunne faae Lov til at spise farvet Butterine, som Margarinerfabrikanterne sætte saa stor Pris paa, at de faae Lov til at spise. Det, jeg siger, er altsaa det, lad os blot ikke faae denne Smaafolksbetragtning ind her. Den

har ikke det Mindste med Spørgsmaalet at gjøre. Vi kunne vedtage Ministerens Princip — jeg siger ikke Lovens Enteltheder, men Forbudet mod Farven, den stærkere Kontrol med Exporten, Importen og Produktionen, uden i fjerneste Maade at berøve Smaafolk Noget som helst. Vilde vi følge den sidste Fremgangsmaade, faae Smaafolk den samme Butterine til den samme Pris som nu, der er ingen Forskjel. Jeg fremhæver dette, fordi vi skulle vogte os for her at stille det Spørgsmaal paa Hovedet og paa et helt galt Felt. Det er ikke et Spørgsmaal om Smaafolk eller Ikke-Smaafolk. Det, som det her dreier sig om, er Spørgsmaalet om vort Agerbrugs fremtidige Bestaaen. Det tror jeg ikke er ganske klart for Mange; for Medlemmer her i Salen er det klart nok, men Mange ude i Landet veed egentlig ikke, hvad det betyder. Vort Agerbrug er i de sidste 30 Aar gaaet fuldstændig over fra Kornproduktion, fra Sæddrift til Meieridrift, og Landets Meieridrift er i det sidste Par Aar gaaet og er stadig i Færd med at gaa fuldstændig over fra Herregaardsdrift til Bondedrift gennem Andelsmeierierne saaledes at Andelsmeierierne nu og i højere Grad for hvert Aar, vi komme frem, ville afgive et meget væsentligt og rimeligvis om nogen Tid det største Bidrag til vor Export til England. Derfor angaar dette Spørgsmaal her ikke det store Landbrugs Interesse, den danske Storhandels Interesse, nei, det angaar hele Landbrugets Interesse, det vil sige inklusive hele Middelflandens paa Landet, hele den jordeiende Del af Befolkningens Interesser, selv om denne Jord er meget lille. Enhver Mand, der har en Ko, som kan producere Mælk til Andelsmeierierne, er interesseret i Smørpriserne, og det saaledes, at dersom Smørpriserne gaa ned, bliver Balancen i hans Budget endnu daarligere, end den har været i de sidste Aar, og Enhver, der tjender vort Landbrugs Budgetter i det sidste Aar, vil være paa det Rene med, at der ikke kan taales hyderligere Nedgang. Høje Prioriteter og Prisnedjættelser have bragt vort Landbrug saa vidt ned, at den ene Gaard springer for Auktionshammeren efter den anden. Priserne ved Salg ere betydelig ringere mange Steder her i Landet, end de have været, og en hyderligere Nedgang i Smørpriserne i Stedet for en hurtig Hjælp kan blive en saa afgjørende Krise for hele vort Landbrug og dermed for hele vort Lands økonomiske Bestaaen, at der slet ikke er Tale om, at vi kunne komme over det; vi komme maasse til en Tilstand som den